

SZÁNTÓ DÁNIEL

A HATSZÖG

Fekete-fehér, igen-nem?
Egy rejtélyes sorozatgyilkosság,
amelyben semmi sem az, aminek látszik...

ALEXANDRA

– A harmadik emeleten vannak? – kérdezte Viktor a csinos kis ügyintézőtől, aki az Országos Rendőr-főkapitányság épületében fogadta.

– Gál Balázs rendőrfőkapitány úr és Sebők Szilveszter fő-tiszt – bólintott a nő.

– Sebők Szilveszter? – ízlelgette a nevet Viktor, és közben azon tanakodott, hogy érdemes lenne-e bepróbálkoznia a nőnél. – Az meg kicsoda?

– A Gyilkossági Csoport egyik vezető nyomozója. Nem halott még a pókháló-ügyről?

– Kellett volna?

– Pár éve történt, hogy egy férfi elrabolt öt ismert internetes sztárt, akiket a város különböző parkjaiban felakasztott. Még éltek, amikor a hurok a nyakukra került, az elkövető ugyanis egy jégtömbre állította őket, ami fokozatosan elolvadt a cipőjük talpa alatt. – A nő vágott egy kelletlen grimaszt, Viktor pedig a csinos kis vonásait figyelte.

– Á, igen. Valami rémlik. Önbíráskodás.

– A média nem kapta fel úgy az ügyet, mint a magáét. A rendőrség és Sebők úr sikeresen titokban tartotta a részleteket.

– Tehát tudja, hogy ki vagyok – állapította meg Viktor, és büszkén kihúzta magát.

A nő abba hagyta a klaviatúra csapkodását, és hunyorogva végigmérte.

– A nevét tudom, Budai úr, és az érdemeiről is van némi fogalmam, ám arról lövésem sincs, hogy maga kicsoda is valójában.

– Ezt hogy érti?

A nő beleszagolt a levegőbe, és újból elfintorodott.

– Így értem.

- Nos, én egy Adonisz vagyok – suttogta sejtelmesen Viktor.
- Egy Adonisz, aki rabul ejti a nők szívét.
  - Nos, kedves Adonisz úr, néha vehetne egy fürdőt.
- Viktor feltolta magát a pultról.
- A nő megkönnyebbülten sóhajtott egyet a maszkja mögött.
  - A rendőrfőkapitány már várja – vetette oda neki.
  - És maga is vár majd rám, ha végeztem?
  - Reggel nyolcig dolgozom, és az egyetlen dolog, ami várni fog rám, az a puha ágyam.
  - Franciaágy?
  - Jobb lenne, Viktor, ha elmenne, mielőtt feljelentem szexuális zaklatásért.

Viktor biccentett a nőnek, sármos mosolyt villantott, és elindult a lépcső felé. Csak az első fordulóban jött rá, hogy hiába mosolyog, a rohadt maszk mögött úgysem látja senki. Talán emiatt nem működik a dolog. A sármos mosolya nélkül olyan, mint Sámson haj nélkül.

Megdondolta magát, és az első emeleten irányt váltott. Boszszantotta ez a nyílt elutasítás, de a lift ajtajában megjelenő tükrképére pillantva egy cseppet sem csodálkozott a dolgon. A pajeszát igazán levághatta volna. Meg a körmeit is. És a ruhája... Mikor vett magának utoljára valamit?

Elvételt a folyosó végéig, és közben kinézett az ablakon. Különös csend uralkodott az épületben. Otthon esténként bekapcsolja a tévét, hogy hangokkal töltse meg az ürességet, azt az ürességet, mely mostanában furcsán tapogatja az elméjét. Gyerekkorában szeretett egyedül lenni. Elvonult, és egyedül oldotta meg a problémáit, a szerető család hiánya ugyanis erre tanította. Idővel a felesége megismertette vele a társasági életet, és rájött, hogy a magány nem jó támasz, nem megoldás,

hanem ítélet. Önkéntes elsorvas, ha úgy tetszik. Ezért is fájó neki, hogy a hitszegő-ügy után egyedül maradt. A nők, az ital és a cinizmus mind-mind csak a fájdalom leküzdését szolgálták, mely útról maga sem tudta, hogyan tudna letérni.

Kiszállt a liftből, és odasétált a rendőrfőkapitány ajtajához. A névtáblára pillantott: GÁL BALÁZS. Elmosolyodott. Egy utolsó pillantást vetett az ablakon keresztül az égboltra, és azzal a bizarr gondolattal nyitott be a helyiségbe, hogy talán, a lelke mélyén, ha mindentől elvonatkoztat, a maga önző módján örülné, ha egy sorozatgyilkos újra lecsapna áldozatára.